

ת"פ 32464/12/20 - מדינת ישראל נגד שחר אליהו, שני אליהו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 32464-12-20 מדינת ישראל נ' אליהו ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים
1. שחר אליהו
2. שני אליהו

גזר דין

- הנאשמים הורשעו בהתאם להודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירת גניבה (במצאה), עבירה לפי סעיף 384 בנסיבות של סעיף 383(ג)(1)(ד) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 8.11.19 שהו הנאשמים, זוג נשוי, באילת יחד עם בני משפחתם. באותה עת שירתה הנאשמת 2 (להלן: "**הנאשמת**") כשוטרת במשטרת ישראל. במהלך שהותם, הגיעו הנאשמים לקניון "אייס מול" ובשעה 12:58 לערך עמדו ליד דוכן גלידה, שעל דלפק הקבלה שלו היה מונח מכשיר טלפון נייד מסוג איפון 8, השייך לעובדת הדוכן (להלן: "**מכשיר הטלפון**"). משהבחין הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") במכשיר הטלפון המונח על הדלפק ללא השגחה, נטל את המכשיר והעבירו לנאשמת. המכשיר הוכנס לתיק הגב של הנאשמת והנאשמים עזבו את המקום, כשמכשיר הטלפון נמצא ברשותם.
- לאחר מכן, ניסה הנאשם לעשות שימוש במכשיר שהיה נעול ומוגן בסיסמה, ללא הצלחה. בשלב מסוים החל המכשיר לצלצל והנאשם כיבה אותו. באותו היום, בשעה 14:18, שלח הנאשם הודעת "whats app" לנאשמת ובה קישור לאפשרות עקיפת קוד פתיחה של מכשיר איפון. בשעה 16:19 שלח הנאשם הודעה לאחר בשם אלירן בלאסנו, שבה נרשם: "**יש מצב לפרוץ איפון 8, מצאתי אחד, אני רוצה אותו לגדולה שלי**", ובהמשך נרשם: "**מצאתי אותו הוא נעול עם קוד מספרים**". במועד שאינו ידוע במדויק הדליק הנאשם את המכשיר והוציא ממנו את כרטיס הסיים. ביום 13.11.19 העביר הנאשם את מכשיר הטלפון, באמצעו אחיו, לחנות לתיקון מכשירי טלפון ברמלה לצורך פריצת המכשיר, אך בשל המחיר הגבוה, ויותר הנאשם על אפשרות זו ולקח את המכשיר בחזרה לביתו.
- הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן, תוך שמירת זכותם לטעון לביטול הרשאה. בהתאם להסדר הדיוני נשלחו הנאשמים לקבלת תסקירי שירות מבחן, שיבחן אפשרות ביטול הרשעה.

תסקיר שירות המבחן

5. על פי **תסקיר שירות המבחן מיום 28.2.22 בעניינה של הנאשמת**, הנאשמת כבת 41, נשואה ואם לשלוש בנות, עובדת כרכזת השמה במרכז סיעוד. השתלבה במסגרות החינוך המקובלות, השלימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות. התגייסה לצבא כשוטרת צבאית ושירתה שירות מלא. מאז שחרורה עבדה כשוטרת במשטרה במשך כ-20 שנה עד לפיטוריה בגין האירוע נשוא תיק זה. הנאשמת תיארה תחושות של כעס כלפי המערכת המשטרית, משלא ניתנה לה הזדמנות להישאר בתפקידה ומשפוטרה ללא קבלת פיצויי פיטורין עקב נסיבות הפסקת עבודתה. לאחר פיטוריה ובמשך כשנתיים לא הצליחה למצוא עבודה. הנאשמת נעדרת עבר פלילי, הביעה חרטה על ביצוע העבירה והדגישה כי מעשה העבירה חריג לאורח חייה ואינו תואם את ערכיה האישיים. לצד לקיחת אחריות, ניכר כי הנאשמת חשה שנעשה לה עוול ושההליך הפלילי ופיטוריה מהמשטרה ללא זכויות חסרי פרופורציה ביחס לעבירה שביצעה. בסיכום האבחון התרשם שירות המבחן, כי לאור תפקודה היציב של הנאשמת לאורך שנים, מערכת ערכים תקינה וקבלת אחריות למעשיה, הסיכון הנשקף להישנות עבירות נמוך.

6. שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתה של הנאשמת, בהתחשב בנתונה כאמור לעיל והיות העבירה בגינה שילמה מחיר כבד חריגה לאורח חייה, זאת למרות שלא הצביעה על נזק קונקרטי העלול להיגרם לה כתוצאה מההרשעה, נוכח הערכת שירות המבחן כי הרשעה עלולה לפגוע בדימויה העצמי של הנאשמת, בתחושת מסוגלותה ובתפקודה. לבסוף, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

7. על פי **תסקיר שירות המבחן מיום 27.2.22 בעניינו של הנאשם**, הנאשם כבן 41, נשוי ואב לשלוש בנות, עובד כמכונאי באגד כ-18 שנים. השתלב במסגרות החינוך המקובלות והשלים 12 שנות לימוד, למד במגמת מכונאות ללא תעודת בגרות. הנאשם נעדר עבר פלילי, הביע חרטה על ביצוע העבירה והדגיש כי העבירה חריגה לאורח חייו. לצד זאת, הביע הנאשם תחושות של כעס כלפי מערכת המשפט נוכח הגשת כתב האישום. בסיכום האבחון התרשם שירות המבחן, כי לאור תפקודו היציב של הנאשם לאורך שנים, מערכת ערכים תקינה וקבלת אחריות למעשיו, הסיכון הנשקף להישנות עבירות נמוך.

8. שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם, בהתחשב בנתוניו כאמור לעיל, זאת למרות שלא הצביע על נזק קונקרטי העלול להיגרם לו כתוצאה מההרשעה, נוכח הערכת שירות מבחן כי הרשעה עלולה לפגוע בדימויו העצמי של הנאשם. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

ראיות:

9. הוגשה אסופת מסמכים (נ/1) - מכתבי המלצה של הנאשמת, שימוע מיום 1.1.20 לפני פיטורים מהמשטרה, מכתב מיום 3.4.21 על אי קבלה לעבודה בחברת "IMD" עקב ההליך הפלילי המתנהל בתיק זה.

טיעוני הצדדים

10. לטענת **ב"כ המאשימה**, מדובר בעבירה הפוגעת בערכים המוגנים של זכות הקניין של הפרט והזכות לפרטיות. לטענתה, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

11. בבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי יש לשקול לקולא את עובדת היות הנאשמים נעדר עבר פלילי. כמו כן, יש להתחשב בהתרשמות תסקיר המבחן, כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות העבירות. מנגד, לעמדת המאשימה, בהעדר הוכחת נזק קונקרטי אין מקום להימנע מהרשעת הנאשמים ויש לדחות את המלצת שירות המבחן בנושא זה. ב"כ המאשימה עתרה להרשעת הנאשמים והטלת צו של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

12. **ב"כ הנאשמים** עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעת הנאשמים. הודגש כי מדובר בעבירת גניבה על ידי מציאה ברף הנמוך. לטענתו, הנאשמים ביצעו את המיוחס להם, ללא תכנון מוקדם, ברגע של טעות בשיקול הדעת, כאשר בסופו של דבר מכשיר הטלפון הנייד הוחזר למתלוננת, כך שלא נגרם נזק ממשי. לשיטת ב"כ הנאשמים, נענשה הנאשמת על מעשה העבירה נוכח פיטוריה מהמשטרה לאחר 20 שנות שירות עם קלון וללא פיצויי פיטורין. ב"כ הנאשמים הפנה לתסקירים החיוביים בעניינם. לבסוף נטען כי הנזק הקונקרטי אינו עומד בפני עצמו, אלא הוא בעל קורלציה לחומרת העבירה. הודגש כי בנסיבות העניין היות שמדובר בעבירה ברף הנמוך, אין מקום להרשיע את הנאשמים, אף בהעדר נזק קונקרטי.

13. הנאשם עצמו, הביע חרטה בשמו ובשם הנאשמת (עמ' 7, שורה 16).

דיון והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה:

המסגרת הנורמטיבית

14. כלל יסוד הוא שנאשם שהוכח שביצע עבירה יש להרשיעו, ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים הליך ללא הרשעה. עמד על כל בית המשפט העליון ברע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** (פורסם בנבו 14.04.10): **"בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם"**.

15. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: **"הלכת כתב"**), נפסק להלכה: הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: **"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ..."**

16. נקבע כי על מנת שיחול החריג של אי הרשעה, חובה על הנאשם להוכיח שהרשעה תסב נזק חמור לשיקומו ותפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתו. יפים הדברים שנקבעו בעניין זה ברע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.6.14): **"על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה ... החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם"**.

17. בפסיקה הודגש כי בין שני הגורמים הנלקחים בחשבון לצורך בחינת שאלת אי ההרשעה מתקיימים יחסי גומלין, בבחינת "מקבילית כוחות", לאמור: **"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג**

ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי [ע"פ (מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.8.15)].

18. יצוין כי בעניינם של קטינים או "קטינים בגירים", שטרם גובשה דרכם המקצועית, מצאו בתי המשפט ל"התגמש" בדרישת הנזק הקונקרטי, היות שקיים קושי אינהרנטי להצביע על פגיעה קונקרטית בשיקומם בשל גילם הצעיר. עם זאת, נקבע כי אין מקום להניח שכל הרשעה של קטין צפויה לפגוע פגיעה קשה בשיקומו, וכל שכן אין מקום להנחה מעין זו, אך משום שמדובר בנאשם נטול עבר פלילי. ראה: רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.4.2014).

מן הכלל אל הפרט:

19. אני סבור כי ישום מבחני הפסיקה במקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להימנע מהרשתם של שני הנאשמים:

20. **באשר למבחן הראשון שנקבע בפסיקה בדבר חומרת העבירה ונסיבותיה**, מדובר בעבירה שיש בה פגיעה בזכות קניינו של אדם ובפרטיותו. עבירות גניבת מכשירי טלפונים ניידים הפכו למכת מדינה ונקבע כי יש להטיל ענישה מחמירה על מבצעי העבירות [רע"פ 6365/13 יפים קליינר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.9.13)]. אמנם מדובר בענייננו במעידה חד פעמית, ללא תכנון מראש ובנטילה "במצאה". ואולם, מרגע נטילת המכשיר הנאשמים לא פעלו במשך מספר ימים להשבת המציאה לבעליה. הנאשם אף פעל במטרה לפרוץ את סיסמת מכשיר הטלפון במספר דרכים, לרבות באמצעות משלוח הודעת "whats app" לנאשמת ובה קישור לאפשרות פריצת קוד פתיחה של מכשיר אייפון. בשלב מסוים החל מכשיר הטלפון הנייד לצלצל, והנאשם כיבה אותו במקום לנצל הזדמנות זאת לאיתור בעלת המכשיר, וכעבור 5 ימים, משלא צלחו ניסיונותיו לפרוץ את סיסמת המכשיר, הוציא ממנו את מכשיר הסיים ופנה לחנות לתיקון מכשירי טלפון לצורך פריצת המכשיר.

21. מדובר במקרה מובהק בו יכלו הנאשמים לאתר את הבעלים, שהרי מכשיר הטלפון לא נמצא ברחוב, ברשות הרבים, אלא על דלפק הקבלה של חנות גלידה בקניון. תחת זאת, נטלו הנאשמים יחדיו שלא כדין את המכשיר, והניחו בתיקה של הנאשמת במטרה לעשות בו שימוש בעתיד. אמנם היה זה הנאשם שפעל נמרצות לפריצתו של מכשיר הטלפון, אך הנאשמת לא עשתה מצידה כל מאמץ לאיתור הבעלים ולהשבת המכשיר לבעליו. מדובר בנאשמת שבמועד ביצוע העבירה, שירתה כשוטרת במשטרת ישראל, הרשות האמונה על אכיפת החוק והשמירה על שלטון החוק וביטחון אזרחי המדינה. אמנם לא נמצא קשר ישיר בין העבירה לתפקידה של הנאשמת, אך מאידך מצופה משוטרת משטרת ישראל לנהוג אחרת מהדרך בה נהגה הנאשמת.

22. **באשר למבחן השני המצטבר בדבר הוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית בשיקומם של הנאשמים**, לא עלה בידי הנאשמים להוכיח את אותה פגיעה קונקרטית הנדרשת בהתאם לפסיקה. תסקיר שירות המבחן המליץ על ביטול הרשתם של הנאשמים נוכח החשש לפגיעה בדימוי עצמי. למרבה הצער, אין די בכך כדי להורות על ביטול הרשעה בפלילים.

23. לא נעלמה מעיני עובדת פיטורי הנאשמת מעבודתה במשטרה עקב מעשה העבירה. יינתן לכך משקל מתאים בשלב גזירת העונש, אך נסיבותיו של המקרה דנן - ובכללן: מהות תפקידה של הנאשמת, התנהלות הנאשמים לאחר ביצוע העבירה כמפורט לעיל, והעדר הוכחת נזק קונקרטי עקב ההרשעה - מטות את הכף באיזון הראוי "במקבילית הכוחות" לכך, שאין מקום לחרוג מכלל היסוד לפיו יש להרשיע את הנאשמים שהודו בביצוע

העבירה.

24. ב"כ הנאשמים הפנה במסגרת טיעוניהם לפסק דין שניתן בת"פ 52022-06-17 (שלום ק"ג) **מדינת ישראל נ' דתחייב** (פורסם בנבו, 16.9.18), בו לטענתו נמנע בית המשפט השלום מהרשעה, בנסיבות זהות למקרה דנן של נטילת מכשיר טלפון מדלפק בחנות. ואולם, מעיון בפסק הדין הנ"ל עולה שבאותו עניין, בשונה מענייננו, דובר בנאשם בן 29 שאך סיים את לימודי הנדסת חשמל, וטרם החל את מסלול חייו המקצועי. נקבע, כי **"הרשעה תפגע באפשרותו לעסוק בתחום הכשרות"**. בנוסף, הודגש שלאחר ביצוע המעשה הנאשם התנצל מספר פעמים בפני המתלוננת.

25. מרבית הפסיקה הנוספת שאלה הפנה ב"כ הנאשם (נ/2), עסקה במקרים של קטינים או "בגירים צעירים" בשנות העשרים לחייהם, שטרם התחילו את דרכם התעסוקתית, תוך שנקבע כי ההרשעה עלולה לגרום לפגיעה ממשית ולנזק קונקרטי. לעומת זאת, במקרה דנן, הנאשמים כבני 41, אינם שייכים לקבוצת הקטינים ואף לא לקבוצת "הבגירים צעירים" שטרם גיבשו לעצמם מסלול חיים ברור. יצוין, כי על פי מבחני הפסיקה, אף בעניינם של קטינים ו"בגירים צעירים" אין מקום להניח, כי כל הרשעה צפויה לפגוע בשיקום הנאשם ולא מתייתרת הדרישה להראות כי צפוי לנאשם נזק קונקרטי, כל שכן בעניינו.

26. בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ (שלום ב"ש) 38316-12-19 **מדינת ישראל נ' מנוס** (פורסם בנבו, 8.11.21), בו נדון נאשם, שוטר בכיר במשטרה, בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות בכלי ירייה. בית המשפט ביטל את הרשעת הנאשם בציינו כי מדובר במקרה חריג בעל נסיבות מיוחדות. בין היתר הודגש כי: **"הנאשם נטל אחריות מלאה לביצוע העבירה כבר מהרגע הראשון, דיווח על האירוע ביוזמתו באופן מיידי. הוא מתחרט על ביצוע העבירה, מודע לחומרתו ומקפיד כיום בנושא נהלי בטיחות קלה כחמורה"**.

27. לבסוף, אפנה לפסק דין נוסף הרלוונטי לענייננו שניתן בת"פ (שלום רמ') 733-04-17 **מדינת ישראל נ' אולגה ברק** (28.5.18), בו הורשעה נאשמת בעבירת גניבה במציאה של נרתיק המכיל: טלפון נייד, כרטיס אשראי ורישיון נהיגה (להלן: **"נרתיק הטלפון"**), שהיה שייך לעובדת חנות בה שהתה הנאשמת. בסמוך לאחר נטילת המכשיר, הלכה הנאשמת לחנות מכשירי קשר וביקשה לאפס את המכשיר. בהמשך היום זומנה הנאשמת לחקירת משטרה, ולמחרת מסרה הנאשמת את נרתיק הטלפון לעובד אחר בחנות, ללא כרטיס הסיים. בית המשפט דחה את בקשת הנאשמת שלא להרשיעה, למרות אורח חייה הנורמטיבי, והיותה נעדרת עבר פלילי. בנוסף, נדחתה נטענת ההגנה כי אם ההרשעה תיוותר על כנה הנאשמת שהינה בוגרת תואר אקדמאי בניהול וכלכלה, תפוט מעבודתה כמנהלת סניף של חברה פיננסית.

28. אשר על כן, ומהטעמים שפורטו לעיל, אני קובע כי המקרה שלפניי איננו המקרה המתאים לביטול הרשעת הנאשמים ואין מקום לאמץ את המלצת שירות מבחן בענין זה. עם זאת, אתחשב בנסיבותיהם האישיות בשלב גזירת עונשם.

דיון - לעניין העונש

קביעה מתחם העונש ההולם

29. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

30. עקרון הלימה הוא העיקרון המנחה בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצע הנאשם, יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות,

במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

31. במקרה דנו, הערך החברתי שנפגע הוא קניינו של הפרט והזכות לפרטיות, לצד פגיעה בתחושת המוגנות של האדם שרכושו נגנב. בע"פ 8627/14 נתן דבראש דבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.7.15) נאמר: "גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם... נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה".

32. ברע"פ 6365/13 יפים קליינר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.9.13) הודגשה חומרת העבירה של גניבת מכשירי טלפון: "גניבת מכשירי טלפון ניידים הפכה, למרבה הצער, לתופעה נפוצה הפוגעת באזרחים תמימים ומערערת את תחושת הביטחון של הציבור. אין להקל ראש בעבירה זו ויש להטיל על המורשעים בביצועה עונשים הולמים".

33. במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים חברתיים מוגנים כאמור. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה, שהפגיעה היא ברף הנמוך. הנאשמים נטלו מדלפק החנות טלפון נייד, שמטבע הדברים מצויים בו תכנים רבים בעלי ערך שלא יסולא בפז. עם זאת, יש להביא בחשבון שהגניבה היתה במציאה והמכשיר הוחזר בסופו של דבר למתלוננת. הנאשמים ביצעו את העבירות ללא תחכום ותכנון מוקדם, אלא תוך ניצול הזדמנות מקרית שנקרתה בדרכם. מדובר במעידה חד פעמית שאינה תואמת את אורח חייהם של הנאשמים ואת ערכיהם.

34. על מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת במקרים של עבירות גניבת טלפון במציאה, או במקרים אחרים של עבירות גניבת טלפונים במדרג נמוך שלא נלוות להן עבירות נוספות, ניתן ללמוד מהפסיקה שלהלן:

א. בת"פ 52022-06-17 מדינת ישראל נ' דמיטרי תחייב (פורסם בנבו, 16.1.18) שאוזכר לעיל, נדון עניינו של נאשם שהואשם בגניבה במציאה של מכשיר טלפון נייד. נקבע כי מתחם הענישה, בשים לב לכך שהגניבה היתה במציאה, נע ממאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. יצוין כי באותו עניין, שנסיבותיו שונות מהמקרה דנן כמפורט לעיל, בסופו של דבר נמנע בית המשפט מלהרשיע את הנאשם.

ב. בת"פ (רמ') 733-04-17 מדינת ישראל נ' אולגה ברק (28.5.18) שאוזכר לעיל, הורשעה הנאשמת בגניבה במציאה של נרתיק המכיל: טלפון נייד, כרטיס אשראי ורישיון נהיגה. בית המשפט השית על הנאשמת מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, קנס כספי בסך 1,000 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ₪. באותו עניין נדחתה בקשת הנאשמת שלא להרשיעה כמפורט לעיל.

ג. בעפ"ג (מחוזי ת"א) 51662-12-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר (20.4.15) אימץ בית המשפט המחוזי את המתחם שקבע בית משפט קמא באותו עניין, לפיו העונש ההולם לעבירה של גניבת טלפון חכם, ללא עבירות אלימות נלוות, נע ממאסר מותנה ועד שנת מאסר. יודגש כי באותו עניין לא דובר בגניבת טלפון נייד במציאה.

ד. בת"פ (ב"ש) 36403-01-14 מדינת ישראל נ' דוויק (15.7.15), הורשעה הנאשמת, לפי הודאתה, בעבירה של גניבת מכשיר טלפון מחדר מורים בבית ספר ומכירתו תמורת 750 ₪. בית המשפט גזר על הנאשמת, ממשפחה נורמטיבית ללא עבר פלילי שנטלה אחריות מלאה על המעשה, צו של"צ בהיקף של 140 שעות, 60 ימי מאסר על תנאי ותשלום פיצויים למתלוננת בסך 2,500 ₪, וזאת לאור נסיבותיה הייחודיות ובשים לב לכך שלא קדם למעשה עמוד 6

תכנון מוקדם.

ה. בת"פ 57220-11-12 (רחובות) **מדינת ישראל נ' נדאל דאוד** (18.11.15), הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירת גניבה. על פי עובדות כתב האישום הנאשם נטל מעמדת האחיות במחלקת הילדים של בית חולים מכשיר טלפון מסוג אייפון השייך למתלונן. הנאשם נתפס לאחר שהשליך את הטלפון במחסום שער היציאה מבית החולים והטלפון הוחזר. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בן חודשיים שאפשר שירוצו על דרך של עבודות שירות ועד ל-8 חודשי מאסר ועונשים נלווים. לחובת הנאשם עבר פלילי לרבות בעבירות רכוש ואף ריצה בעבר עונש מאסר. בית המשפט הטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי לרבות בעבירות רכוש, עונש מאסר בפועל למשך 5 חודשים.

ו. בעפ"ג (מרכז) 27225-01-14 **דזנאשולי נ' מדינת ישראל** (5.12.13), הורשע הנאשם, לפי הודאתו, בשתי עבירות של גניבת מכשיר טלפון מאזור הקופה בשתי חנויות שונות. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים, וכן הפעיל מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם, ביטל את המאסר בפועל והאריך את המאסר על תנאי למשך שנתיים, לאור הליך שיקום ממושך.

35. בשקלול מדיניות הענישה בפסיקה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, בשים לב לכך שמדובר ב"גניבה במציאה", ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 ג'), אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

העונש ההולם

36. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40"א לחוק העונשין. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. נתתי דעתי לצורך להגן על הערכים החברתיים שנפגעו של זכות הקניין והזכות לפרטיות והצורך בהרתעת הרבים.

ב. במסגרת השיקולים לקולא, נתתי דעתי לכך, שהנאשמים הודו בהזדמנות הראשונה, קיבלו אחריות על מעשיהם וחסכו זמן שיפוטי.

ג. כמו כן, נתתי דעתי לכך שהנאשמים, בני זוג נורמטיביים, אנשי משפחה, הורים לשלוש בנות, ללא עבר פלילי. מעשה העבירה חריג לאורח חייהם ואינו תואם את ערכיהם האישיים. הנאשם הביע חרטה בשמו ובשם הנאשמת 2. בתסקירי המבחן צוין כי הנאשמים לקחו אחריות והביעה חרטה על המעשה, לצד תחושות שנגרם להם עוול עקב ההליך הפלילי ופיטורי הנאשמת מהמשרה ללא זכויות.

ד. לבסוף, התחשבתי לקולא בכך שהנאשמת שילמה מחיר עבור מעשה העבירה, בכך שפוטרה מעבודתה במשטרת ישראל והתקשתה תקופה ממושכת לשוב למעגל העבודה.

37. איזון השיקולים השונים, מצדיק, לטעמי, במקרה זה להשית על כל אחד מהנאשמים מאסר מותנה וצו של"צ בהיקף שהומלץ על ידי שירות מבחן של 120 שעות.

38. בנוסף, אתייחס להיבט הכלכלי. מדובר בעבירה כלכלית מובהקת ועל כן עתירת ב"כ המאשימה להשתתף פיצויים לבעלים היא ראויה ונכונה במישור העקרוני. עם זאת, במקרה שלפניי קיימת בהקשר זה הצטברות נסיבות מיוחדות. **ראשית**, מכשיר הטלפון הושב לבעליו. **שנית**, הנאשמת, אמא לשלוש בנות, שילמה כאמור

מחיר כלכלי על המעשה, פוטרה מעבודתה ללא פיצויי פיטורין והתקשתה תקופה ממושכת לשוב למעגל העבודה. אתחשב בכך בגובה הפיצוי.

סוף דבר

39. לפיכך, אני גוזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום לא יעברו עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ב. צו של"צ בהיקף של 120 שעות, שיבוצע תוך שנה מיום אישור תוכנית של"צ. הנאשמים מוזהרים כי במידה ולא ישתפו פעולה עם שירות מבחן ולא יבצעו את צו השל"צ במלואו, עלול בית המשפט להפקיע את הצו ולגזור ענישה אחרת תחתיו.

ג. כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי למתלוננת בסך 750 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט תוך 10 ימים מהיום, שאם לא כן ישא הפרשי ריבית והצמדה כדין. ב"כ המאשימה תעביר פרטי חשבון בנק של המתלוננת למזכירות בית המשפט תוך 7 יום מהיום.

40. בהתאם לאמור בתסקירי שירות המבחן מהימים 27.2.22 ו-28.2.22 בעניינם של הנאשמים, שירות המבחן מתבקש לגבש עבור כל אחד מהנאשמים תכנית של"צ ולהגישה לאישור בית המשפט תוך 30 יום.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כדין בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, בנוכחות הצדדים.